

M.J. Arlide

De-a v-ați ascunselea

Traducere din engleză de Ciprian řiulea

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Roxana Iordache

Design copertă: Faber Studio

Foto copertă: istockphoto/© ananaline

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Carusel Multimedia

Corectură:
Dușa-Udrea Boborel
Irina Botezatu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ARLIDGE, M.J.

De-a v-ați ascunselea / MJ Arlide ; trad. din engleză de Ciprian Șulea. -
București : Editura Trei, 2020
ISBN 978-606-40-0733-9

I. Șulea, Ciprian (trad.)
821.111

Titlul original: Hide and Seek
Autor: M.J. Arlide

Original English language edition first published by Penguin Books Ltd, London
in 2017

Text copyright © 2017 by M. J. Arlide

The author has asserted his moral rights. All rights reserved

Copyright © Editura Trei, 2020 pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-0733-9

1

Se mișca rapid, cu capul plecat. În seara asta coridorul era plin de trupuri, dar ea își croi drum printre ele, fără să privească în spate nici măcar o dată. Avansarea ei neîndemânică era însotită de înjurături și insulte, iar când dădu colțul spre aripa ei, simți cum un strop mare de salivă o lovește în ceafă. În mod normal s-ar fi întors, ca să-l înfrunte pe făptaș — îi plăcea să rupă oase —, dar în seara aceasta nici nu se punea problema.

Închiderea celulelor urma să aibă loc peste 15 minute, iar Leah știa că, dacă reușește să ajungă înapoi în celula ei, avea să fie în siguranță. Încercase să se facă nevăzută la Secția de Lucru Manual, ascunzându-se într-o magazie nefolosită, dar când se auzi soneria pentru încetarea activităților, își dădu seama că trebuie să plece. Nu era de felul ei superstițioasă, dar când părăsi ascunzătoarea își sărută de trei ori crucifixul, murmurând numele băieților ei și rugându-se să aibă noroc. Era convinsă că o să aibă nevoie.

Celelalte știau, iar acum o urmăreau. Era doar o chesiune de unde și când. Închisoarea Holloway e un labirint de coridoare înguste și prost luminate, care oferă

numeroase ocazii de ambuscadă. Leah cunoștea terenul foarte bine — era deja de cinci ani aici —, dar asta nu constituia o garanție a siguranței. Cel puțin nu atunci când erai vânătă de haită.

Iuți pasul, copleșită brusc de frică — avea senzația intensă că o să moară aici, în mijlocul mizeriei și nefericirii. Își imagina cum săngerează pe podea, în timp ce atacatoarele ei o încercuiesc, cu ochii plini de ură...

— Vino-ți în fire, fato!

Cuvintele aduceau cu o șoaptă aspră, iar Leah le puse capăt abrupt, mustrându-se pentru slăbiciunea și stupiditatea ei. Avea mari probleme, fără îndoială, dar aproape ajunsese în celula sa — ar fi fost o nebunie să strice totul acum. Inspiră adânc, ieși de pe corridor, parcurse rampa și urcă scările în fugă, spre Nivelul Doi. Călca ușor, străduindu-se să nu facă zgomot, dar pașii ei răsunau într-un ritm metalic monoton. Se uita cu atenție maximă când în stânga, când în dreapta, așteptându-se în orice clipă la un atac, dar, spre surpriza ei, drumul rămase liber.

De fapt, în seara asta nu părea să fie nimic ieșit din comun. Leah examină aripa ei și văzu aceleași fețe cunoscute care sporovăiau și râdeau, înaintea separării forțate din timpul nopții. Toată lumea părea relaxată, chiar fericită, iar Leah simți un val de optimism. Poate că toate temerile ei fuseseră nejustificate. Încă puțin și ajungea înapoi în celula ei, teafără și nevătămată.

Nu mai trebuia decât să aleagă momentul.

2

Simțea cum ochii lor o sfredelesc.

Așa fusese încă de la sosirea ei. În ierarhia informală a închisorii, polițiștii se situau undeva între turnători și ucigașii de copii, obiect de curiozitate morbidă și de bat-jocură. Așa că era urmărită de pe rampe, din ușile celulelor, prin gurile de servire. Detectivul-inspector Helen Grace își aștepta în continuare procesul, dar colegele de detenție o condamnaseră deja, etichetând-o drept ucigașă și perversă și împărțindu-i niște pedepse pe măsură, în buna tradiție a Holloway-ului. Cele mai însetate de răzbunare erau câteva infractoare violente pe care Helen le băgase la închisoare *ea însăși* — pentru acestea, a se răfui cu ofițerul de poliție căzut în dizgrație era deopotrivă o datorie și o placere.

Singurul ei răgaz de la corvoada zilnică a jignirilor meschine și a violenței spontane era programul de lucru — deținutele știau că nu trebuie să perturbe funcționarea normală a închisorii —, dar nici măcar în acel timp nu avea parte de liniște. Sarcinile erau atribuite de personalul închisorii, iar gardianului care o avea în grija pe Helen — un sadic solid pe nume Campbell — îi făcea

mare placere să-i repartizeze cele mai neplăcute îndeletniciri. Toaletele și dușurile, deșeurile medicale, spălătoria și, cea mai rea dintre toate, curățarea cantinei.

Era o însărcinare întotdeauna dificilă, dar în seara asta fusese deosebit de chinuitoare, din cauza dezastrului lăsat în urma ei de „Lucy“. Lucy era o tipă care își dorea să fie bărbat, dar care totuși își ispășea sentința la Holloway, tinând cont de faptul că, biologic, era femeie. Ura această închisoare și purta o luptă legală complicată pentru a fi transferată într-o închisoare pentru bărbați. Colegele ei știau asta și le făcea placere să-o provoace, refuzând să-i spună pe numele pe care și-l alese: Michael. În mod previzibil, în seara aceasta situația se inflamase din nou, iar în bătaia care urmase, fusese să schimbe loviturile serioase. Lucy vomitase după aceea, în timp ce era imobilizată, făcând chiar și mai neplăcută operațiunea de curățare a lui Helen.

Helen tocmai își termina misiunea, trăgând de ultimele câteva minute de dinaintea închiderii celulelor, când auzi cum cineva se apropiere. Știa cine e și fără să ridice privirea. Deținutele se întorseră toate în aripile lor și, în plus, călcătura lentă și măsurată era inconfundabilă. Ridică privirea și îl văzu pe Cameron Campbell cum se apropiere, lăsând în urma lui un sir de pași egali pe podeaua proaspăt spălată.

— Ți-a scăpat o parte, spuse Cameron, arătând spre urmele pașilor lui.

— Scuze, domnule, răspunse Helen. N-o să se mai repete.

— Să te asiguri că aşa o să fie. Dacă e ceva ce nu suport, asta e... neglijența în muncă.

În timp ce vorbea, Campbell ridică piciorul și împinse buza găleșii lui Helen până când o răsturnă, vârsând pe

podea o cantitate imensă de apă cu resturi de vomă. Helen privi cum avansează apa, după care se întoarse spre el, cu ochii aprinși de furie.

— Mai spălă o dată, continuă Campbell nonșalant, trecând pe lângă ea. Vreau ca locul ăsta să fie imaculat pentru festivitățile de Crăciun.

Furioasă, Helen se aplecă să ia mopul și atunci simți cum un cot ascuțit o izbește în rinichi. Lovitura fu atât de bruscă și de violentă, că o lăsa fără aer, făcând-o să cadă în genunchi și să se prindă de marginea găleșii. Campbell nu se întrerupse din mers și nu se deranjă să privească în urma lui, dar era evident că fetele de pe rampe savurau spectacolul.

— Uite găborița cum rânește — ca scroafa-n lături, strigă o mucalită, urmată imediat de râsetele celorlalte.

Helen înălță capul, refuzând să pară înfrântă, dar nu văzu decât o sută de fețe zeflemitoare, care râdeau, gluneau și se desfătau cu nenorocirea ei. În viață ei anterioară fusese un ofițer de poliție respectat — s-ar fi ocupat rapid și decisiv de cineva de genul lui Campbell —, dar acum nu avea nicio putere de a acționa. Aici era ținta gluamelor, un accident pe cale de a se întâmpla, un adevarat trofeu mult râvnit de orice deținută care ar fi avut suficient curaj să riște un atac.

Supraviețuise până acum, dar cât putea să reziste norocul ei? Era înconjurată din toate părțile de femei care i-ar fi tăiat gâtul fără să clipească, însă autoritațile păreau hotărâte să închidă ochii față de situația ei dificilă. Nu avea unde să fugă sau unde să se ascundă, aşa că nu putea să lase niciodată garda jos sau să se relaxeze.

În Holloway, pericolul era mereu la doar o suflare distanță.

3

Pașii se opriră brusc și Leah ridică rapid privirea. Dar peste câteva secunde, ușa celulei ei se închise cu putere, iar ea auzi zgomotul liniștitor al limbilor care intrau în zăvoare. Se prăbuși pe pat, epuizată, dar ușurată.

În seara asta avusese norocul de partea ei. Profitase de scena de la cantină — Campbell care se distra iar pe seama vecinei ei — ca să fugă înapoi în celulă. Cele zece minute care urmaseră, în care ea așteptase închiderea celulelor, fuseseră chinuitoare. Dar acum se terminase.

Vizeta celulei se deschise și opare de ochi apăru. Leah ajunsese să cunoască privirile care o spionau și putea să recunoască imediat gardianul aflat de cealaltă parte a ușii. Ochii lui Campbell erau gri și reci, cei ai lui Sarah Brashaw erau de un verde slab și luminos, iar cei ai lui Mark Robins erau ciocolatii și blânci. În seara asta, cel din urmă era în tură. Leah zâmbi, când îl auzi cum avanseză de-a lungul șirului, cicâlindu-le pe fetele din celule.

Majoritatea femeilor detestau această parte a zilei. Când venea noaptea, erau încuiate, fără altă companie decât ele însеле și gândurile lor. Multe fuseseră neglijate

în copilărie, unele fuseseră agresate și cam toate de aici se automutilaseră la un moment dat. Noaptea scotea la suprafață amintirile legate de abandon și singurătate, împingându-le pe multe fete la limită. Nu era de mirare că majoritatea sinuciderilor aveau loc după căderea întunericului.

Dar pe Leah nu o deranja să fie încuiată. Ziua și-o ocupa în întregime ferindu-se de pericole, aşa că noaptea era timpul ei. Era un moment în care își putea imagina că se află altundeva. (Când se putea convinge că era acasă, cu băieții ei, Dylan și Caleb.) Că făcea lucruri normale. Că era un om bun. Că era mamă.

Plângea adesea când se gândeau la ei, dar cumva lacrimile o făceau să se simtă bine. Ca și cum dragostea lor ar fi fost cu ea în încăpere. Devenind astfel ceva mai încrezătoare, Leah își folosea timpul în care era singură, plănuind cum avea să ajungă iar împreună cu băieții ei. Ispășea o condamnare pe viață și vizitele erau rare, aşa că trebuia să găsească alte soluții.

Știa că va risca foarte mult, dar nu exista nicio altă modalitate. Mama ei și băieții veneau în vizită a doua zi, iar când avea să ajungă în centrul pentru rude, Leah avea să ceară să fie primită de Guvernatoare. Își căstigase dreptul de a fi transferată în aripa mai îngrijită a temniței. De acolo, poate că ar fi putut să fie mutată într-o închisoare cu regim deschis. Ar fi fost oare exagerat să speră că într-o bună zi ar fi putut chiar să fie eliberată?

Leah stătea întinsă în pat, cu pătura trasă până la bărbie. Soarele apunea, și de obicei asta o liniștea și o relaxa. Dar în seara asta era agitată și nu se putea calma. Mintea ei continua să alerge înapoi la băieți. La chicotele amuzante pe care le scotea Dylan atunci când era gădilat.

La finețea părului lui Caleb. La senzația plăcută pe care o avea atunci când băieții stăteau în pat cu ea, dimineața.

Erau doar amintiri, amintiri din ce în ce mai îndepărțate, dar era tot ce îi mai rămăsese. Așa că se înveli mai bine și se pierdu în trecut, sperând că somnul avea să vină.

Ca la un semn, luminile se stinseră brusc, afundând-o pe Leah în întuneric.

4

Helen stătea la fereastră, privind cu tristețe luna. Era plină și minunată, iar lumina ei blândă străpungea penumbra din celula sa. Dezvăluia o cameră de 3 pe 4 metri, zugrăvită în verde-limetă și mobilată cu pat, chiuvetă și toaletă, toate fixate de podea. Acum, asta era lumea lui Helen.

Stingerea se dăduse cu mult timp în urmă, dar Helen putea fi găsită adesea aşa, preferând această veghe singuratică „confortului“ patului ei îngust. Cadrul patului era vechi, salteaua neuniformă și, în plus, Helen nu putea niciodată să doarmă din cauza zgomotului. Imediat ce se stingeau luminile, începea. Deținutele se strigau una pe alta, strigau după mamele lor, strigau la Dumnezeu. Era pe cât de implacabil, pe atât de previzibil. Când strigătele încetau, auzeai gemetele. Când gemetele încetau, auzeai plânsetele. Iar când plânsetele încetau, auzeai paraziții.

În prima noapte, un şobolan mare trecuse peste ea, alergând prin pat și dispărând apoi în zidărie. Era unul din numeroșii şobolani cărora li se părea că ei sunt stăpâni acolo. Muștele dădeau ocol toaletei zi și noapte, împărțind celula minusculă cu gândacii de bucătărie care